

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2020/21, 25. januar 2021, številka 1, letnik X

PŠ Sentrupert: Desetletnica šole

Teden vseživljenjskega učenja

PŠ Vrh: Vasica ob drevesu

Šolanje na daljavo

Dobitnik srebrnega Preglovega priznanja

Pomanjšal sem se na pet centimetrov

Presenečenje je uspelo

Srce mi je padlo v hlače

Praznični izdelki drugošolcev

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2020/21, 25. januar 2021, številka 1, letnik X

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Anja Selič, Neja Urana, Dominik Kramarič, Tanja Hochkraut, Jure Frece, Mihael Hrastnik, Ana Cvibošek, Eva Založnik, Anže Kolšek, Aleš Videc, Nataša Hochkraut, Tamara Kačič, David Mraz

Naslovnica: Simona Sirk

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

PŠ ŠENTRUPERT

Desetletnica naše šole

Letos je za podružnično šolo Šentrupert prav posebno leto, saj je praznovala deseto obletnico. V teh letih se je zgodilo marsikaj zanimivega in nepozabnega. V njen razvoj in sedanjo podobo je bilo seveda treba vložiti veliko trdega dela, truda in dragocenega časa ter energije. Ob vsem tem seveda ni šlo brez pristnega sodelovanja in spoštovanja med zaposlenimi, krajanji, starši in vsemi sodelujočimi pri ustvarjanju te dokaj kratke, a kljub temu zelo bogate zgodovine šole.

V vasi je bila predhodno že stara šola, ustanovljena pred davnimi leti, ki pa jo je že dodobra načel zob časa, in zaradi dotrajanosti njeni prostori skorajda niso bili več primerni za bivanje in poučevanje otrok.

Pisalo se je leto 2009. Leto, ki je v zgodovino prelepe vasice Šentrupert zagotovo zapisano z velikimi črkami. V jesenskem času tega leta so namreč staro in dotrajano šolo porušili ter postavili temeljni kamen za gradnjo nove šole.

V času gradnje nove šole, v šolskem letu 2009/10, je bil pouk v na PŠ Reka.

Že naslednje leto, natančno 10. 9. 2010, je bilo težko pričakovano odprtje sedanje nove in moderne šole, v kateri so poleg učilnic tudi telovadnica, dva oddelka vrtca, prostor krajevne skupnosti, mladinski prostor, prostor za kulturno

društvo in krajevna knjižnica. Ta dogodek je bil za celoten kraj, krajanje Šentruperta ter delavce in vodstvo šole zagotovo eden najpomembnejših dogodkov, saj je bila gradnja nove šole ključnega pomena za šolanje otrok v domačem kraju ter s tem tudi za prihodnost kraja.

Prvo šolsko leto je v popolnoma novo šolo vstopilo 26 učencev. Od tega je bilo osem prvošolčkov, ki so skupaj s šolo začeli pisati njeno zgodovino.

Šola je bila že od začetka v velik ponos krajanom, učencem in vsem zaposlenim. Takoj je bilo mogoče opaziti, da bo šola dihala, rasla in se razvijala s krajem.

V Šentrupertu se je vedno dogajalo kaj zanimivega in tako je še danes. Kaj kmalu so učiteljice in ostali zaposleni v sodelovanju s

krajani ter z zunanjimi sodelavci začeli različne projekte in dejavnosti, s katerimi se je šola vztrajno razvijala ter širila prepoznavnost daleč naokoli.

25. 5. 2011 so odprli čebelnjak. Ta daje šoli in učencem posebno noto in zadovoljstvo.

Ob tretji obletnici postavitve temeljnega kamna, leta 2012, so ob čebelnjaku posadili lipo. Med koreninami lipe so pustili spomin za zanamce, in sicer listino s podpisi vseh učencev in delavcev šole. Listino so shranili v steklenici. Dogodek se je vsem prisotnim vtisnil v spomin in podkrepil zavedanje, da je na vasi v Šentrupertu res lepo. Lipo so poimenovali Breza po nekdanjem imenu kraja Šentrupert – Breze in brezah, ki so nekoč stale na mestu, kjer danes stojita nova šola in čebelnjak. Zdi je, da lipa Breza lepo raste in ustvarja prelepe spomine z vsemi učenci ter zaposlenimi.

Isto šolsko leto so začeli izdelovati medoviti vrt. V zimskem času leta 2012 so se s Čebelarškim društvom Laško in s čebelarjem prijavi na razpis Čebelarske zveze Slovenije za pridobitev medovitega vrta. Pomlad je prišla in prejeli so medovite rastline za zasaditev v obsegu desetih kvadratnih metrov. Donacije so bili zelo veseli, hkrati jih je čakalo veliko dela.

Pri izdelavi vrta so sodelovali vsi zaposleni, tako učiteljice kot druge zaposlene delavke s svojimi partnerji in družinami. Prav tako so z veseljem sodelovali starši učencev, čebelarji, gasilci in ostali krajani.

Šolsko leto 2013/14 je bilo polno dosežkov in dokončno izdelanih projektov.

V začetku oktobra tega leta so slavnostno odprli medoviti vrt, ki so ga pred tem dopolnili še z medovitimi grmovnicami, napeljali vodo, izdelali imenske tablice rastlin, dodali še majhen kozolec, vrata, ki vodijo na vrt, in fontano.

Krajevna skupnost Šentrupert jih je prijavila tudi na tekmovanje za najbolj urejene vasi in objekte v občini in na podlagi glasovanja na spletni strani Občine Laško so prejeli priznanje za najbolj urejen javni objekt v občini.

Poleg tega je šola sodelovala tudi na tekmovanju Čebelarske zveze Slovenije in pridobila naziv najlepšega medovitega vrta 2013.

V šolskem letu 2015/16 so uredili okolico vrta, obnovili čebelnjak in pili zeliščni čaj s šolskega vrta. Vključili so se v program Šolski ekovrtovi in ob medovitem vrtu postavili visoko gredo.

Šolsko leto 2016/17 je bilo prav posebno tudi zame. Takrat sem namreč začela opravljati delo učiteljice v kolektivu PŠ Šentrupert.

Pridnost in skrbno urejanje ekovrta nam je v tem šolskem letu omogočila, da smo pridelano zelenjavo uporabili tudi v šolski kuhinji. Od tega leta zbiramo tudi deževnico ob čebelnjaku in pridobili smo znak Šolski ekovrt.

V šolskem letu 2017/18 smo posadili tudi dve sadiki trte. Veseli nas, da smo lahko bili tudi del znamenite kolesarske dirke po Sloveniji, kjer smo sodelovali pri pripravi živega napisa pod gradom Tabor.

V šolskem letu 2018/19 je sledila prenova levega dela medovitega vrta. Prav tako smo v tem letu pridobili talne igre na igrišču šole. To so igre, ki so z obstojnimi barvami naslikane na zunanjih talnih površinah. Te so dodobra popestrile naše asfaltno igrišče, na katerem se zelo radi zadržujemo.

Tako se je knčalo deset uspešnih šolskih let, prepletenih z raznovrstnimi projekti, ustvarjalnimi in poučnimi dejavnostmi ter dosežki, z mnogimi nagradami in priznanji, ki so plod strokovnih delavk ter celotnega kolektiva Šentrupert, učencev ter njihovih staršev, krajanov, vodstva šole in mnogih zunanjih sodelavcev.

Ravno letos, in sicer 10. 9. 2020, je Podružnična šola Šentrupert praznovala deset let. Ob tem smo pripravili prireditev, ki je bila zaradi trenutnih ukrepov nekoliko drugačna, a vseeno prisrčna in

zanimiva. Ta dan smo obeležili kot praznik, saj je nenazadnje praznovala šola, ki ima za vse nas ogromno in neprecenljivo vrednost.

Kot sem predhodno že omenila, sem septembra 2016 tudi sama postala del kolektiva PŠ Šentrupert. V teh letih sem pridobila mnogo neprecenljivih izkušenj, znanj in hkrati doživela nešteto prelepih in nepozabnih trenutkov.

Že prvi dan, ko me je pot popeljala med hribčke v Šentrupert, sta me na tej poti prevzela narava v vsej svoji lepoti ter neprecenljiv čar vaške pokrajine in načina življenja v njej.

Ko sem prispela do šole, sem bila res prijetno presenečena nad urejenostjo njene zunanosti in prav tako njene okolice. Čeprav sem bila v začetku nekoliko prestrašena pred neznanim, novim, so se vsi ti občutki kmalu razblinili. Že takoj ob vstopu v prostore šole je bilo namreč mogoče začutiti moč toplote, ki jo izžarevajo lepo urejeni in privabljajoči prostori šole.

V zbornici me je čakala vodja šole Renata Kolšek. Prijazno mi je stisnila roko in mi zaželela iskreno dobrodošlico. Nato mi je prijazno predstavila vse zaposlene, in sicer ostale učiteljice, kuharici in našo čistilko Malči. Vsaka je izžarevala posebno pozitivno energijo in v njihovih očeh je bilo mogoče zaznati pristno iskrenost. V trenutku sem bila prepričana, da bom v tej službi zlahka navezala pristne odnose z zaposlenimi, saj sem se že od prvega dne počutila sprejeto in cenjeno. Za to sem jim neizmerno hvaležna.

Zelo kmalu sem na lastni koži občutila utrip šole, in sicer šole v pravem pomenu besede. Lahko rečem, da res živi in diha s krajem. Zelo dobro sodelujemo s krajanji in z društvom v kraju, in sicer

pri projektih, prireditvah in proslavah. Eden takšnih dogodkov, ki poveže ves kraj, je tradicionalna prireditev Pozdrav pomladi. Te prireditve se iz leta v leto zelo veselimo. Prav tako se z veseljem udeležujemo proslave Rdečega križa ob srečanju starostnikov in krvodajalcev. Na tej prireditvi sem bila prisotna že dvakrat in poudarila bi, da so me ob tem obdajali posebni občutki zadovoljstva in sreče, saj sem bila priča neizmerni sreči v očeh starostnikov, ki jih osrečijo tako majhne, a za njih tako velike in dragocene stvari, kot so veselje in nastopi otrok. Šola zelo dobro sodeluje tudi s čebelarstvom in čebelarji. V šoli že vrsto let deluje čebelarski krožek, ki ga je najprej vodil čebelar Andrej Jernej, v zadnjih letih pa ga je nasledil Franci Šolar.

Šola zelo dobro sodeluje z našim vrtcem, za katerega smo zelo veseli, da je pod streho šole, na splošno s krajem in krajanji ter z društvom, organizacijami ter seveda vodstvom šole.

Poleg lepe in privabljajoče zunanosti in okolice šole se lahko pohvalimo tudi s prijetno urejenostjo notranjih prostorov šole. Ravno letošnje novo šolsko leto smo pouk začeli v sveže prepleskanih učilnicah in hodnikih, ki v prostore vnašajo še več pozitivne energije.

V desetih letih je šolski prag te šole prestopilo kar nekaj učenk in učencev. Vsak je pisal svojo zgodbo, vsak ima na šolo takšne ali drugačne spomine. Verjamem, da so v večji meri prijetni in da se časa šolanja z veseljem spominjajo. Prav tako se je v teh desetih letih zaradi različnih razlogov ter razmer zamenjalo kar precej različnih učiteljic in upam si trditi, da je prav vsaka za sabo pustila karseda lep pečat in ta čas nosi v posebnem lepem spominu.

Menim, da ima posebno zaslugo za tako uspešno delovanje in razvijanje šole prav posebna oseba. Ob tem bi omenila vodjo šole Šentrupert Renato Kolšek. Zraven izjemno uspešnega šolskega dela ogromno energije in časa vložijo v prenekatere projekte ter si nadvse prizadeva za razvoj in čim bolj uspešno delovanje šole kot celote. Na vsakem koraku je namreč mogoče opaziti njeno trdo delo, veliko vložene truda in neizmerno prizadevanje za čim bolj svetlo prihodnost šole ter učencev in prav tako zaposlenih. Ob raznih projektih se je z veseljem vključil tudi Renatin mož Tomaž, ki je prav tako vedno pripravljen priskočiti na pomoč.

Renata vedno išče nove izzive ter se ves čas trudi za uresničitev novih. V primeru težav z veliko vneto išče nove rešitve, se dogovarja in nas na takšen ali drugačen način vedno znova preseneča s svojimi prizadevanji in dosežki. Njen poseben pristop, pozitivnost in prizadevanja so namreč v veliki meri usmerjeni k spodbujanju pozitivnega vzdušja med vsemi zaposlenimi in sodelujočimi v tem procesu, kar je odločilnega pomena za dobro počutje vseh ter pozitivno delovanje celotnega aktiva. Poudarila bi, da je Renata res vodja v pravem pomenu besede, za kar ji iskreno hvala.

Prav tako bi omenila, da sem izredno vesela, da delam in sem obkrožena s takšnimi sodelavkami na šoli, ki so hkrati tudi dobri prijatelji. Vse se čim bolj trudimo za čim bolj uspešno poučevanje in vzgojo naših učencev ter hkrati za razvijanje pristnih odnosov med zaposlenimi, izjemno si prizadevamo za dobro sodelovanje z učenci in njihovimi starši.

Pri tem seveda ne morem mimo naših nepogrešljivih kuharic Minke in Zvonke, ki poskrbita in se neumorno trudita, da naši želodčki niso nikoli prazni, saj nam vsakodnevno pripravljata zdrave in okusne obroke, katerih vonj nas premami že takoj ob vstopu v šolo.

Tu je še naša čistilka Malči, ki si izjemno prizadeva za čistost notranjosti šole ter z veseljem in veliko vneto ureja tudi njeno okolico. Skratka, prav vsakemu je vedno pripravljena priskočiti na pomoč in poprijeti za prav vsako delo. Ob tem bi omenila tudi njene domače, ki nam prav tako pri

raznih delih vedno nesebično pomagajo. Za to smo jim neizmerno hvaležni.

Našemu kolektivu se je pridružil tudi hišnik Miha, za kar smo neizmerno veseli, saj nam še kako prav pride tudi kakšna močna moška roka. Miha je tudi voznik šolskega kombija, s katerim se učenci varno pripeljejo v šolo in po pouku nazaj domov.

Vsak je delček v mozaiku in samo skupaj lahko sestavljamo celotno sliko šole. Celoto, ki deluje le, če smo sposobni stopiti skupaj, se povezati, si pomagati ter spodbujati in delati v dobrobit naših otrok, ki so naša prihodnost.

In še naprej bomo pisali to zgodbo ... Verjamem, da bo s takšnim pozitivnim odnosom, sodelovanjem in skupnimi cilji ta zgodba še naprej uspešna in da bo njena vsebina takšna, da se je bodo z veseljem in žarom v očeh z veseljem spominjali naši znanjci in naslednje generacije. Trudili se bomo, da bo to zgodba, ki bo prepletena z lepimi spomini, novimi odkritji, nepozabnimi doživetji, da bo v njej pridobljenega mnogo novega znanja in izkušenj ter da bo obdana z mnogimi lepimi popotnicami na nadaljnji življenjski poti naših učencev in vseh sodelujočih.

Neizmerno sem hvaležna za priložnost, da sem lahko doživela delček tega dogajanja in da mi je dano opravljati najboljšo službo prav v tej šoli, in sicer med odličnimi sodelavci. Vsa ta doživetja imajo v mojem srcu prav posebno mesto.

Še na mnoge lepe in uspešne šolske dni in naj šola Šentrupert še naprej tako cveti!

Katja Križan

PŠ ŠENTRUPERT

Teden vseživljenjskega učenja

V okviru tedna vseživljenjskega učenja smo v PŠ Šentrupert povabili Vesno Kočever iz Zgodovinskega arhiva Celje. S seboj je prinesla zelo veliko škatlo in nas poučila, da se imenuje arhivska škatla, v kateri so spravljene dokumenti oziroma arhivsko gradivo.

S pomočjo knjige Miška Mica nam je razložila, kaj so arhiv, dokument, arhivsko skladišče, pisava gotica, listina, inicialka, pečat, arhivalije, arhivska čitalnica in mikrofilmi. Pokazala nam je tudi zelo staro šolsko kroniko, ki je bila pisana na roke, in prebrala nekaj zanimivosti iz nje. Zelo zanimivo je bilo poslušati, kako so se včasih učili v šoli in kakšne težave so imeli takrat. Za konec smo izdelali knjižico Miška Mica.

Naš naslednji gost je bil Tomaž Majcen iz Muzeja Laško. Tudi on je s seboj prinesel škatlo, v kateri so bile spravljene stare stvari. Ampak niso bile stare le sto let, kakršne nam je kazala Vesna Kočever iz zgodovinskega arhiva, ampak več milijonov let. Prinesel nam je čisto prave fosile oziroma okamnine. Na zelo nazoren način nam je razložil nastanek okamnin. Nato smo si pogledali posamezne okamnine školjk, polžev, listov, zob morskih psov, čeljust jamskega medveda in kitove vretence. Večina vseh teh okamnin je bilo najdenih na našem območju.

V našo šolo je prišla vzrediteljica Barbara Narat Polanc. Iz zasebnega zavoda Male zverinice nam je predstavila hišne ljubljence – morske prašičke, ježe, hrčke, psa, skakače in zajčke. Učence je seznanila s posebnostmi malih živali in z nego ter skrbjo zanje. Učencem so bile živali zelo všeč in nekateri so izrazili željo, da bi jih imeli doma.

Simona Sirk

PŠ VRH

Vasica ob drevesu

Palčki in njihove marljive prijateljice mravljice ter čebelice so dobili nov domek. Pri tem so jim pomagali učenci PŠ Vrh nad Laškim.

Vasica ob drevesu je nastala v okviru tehniškega dne, kjer so učenci iz naravnih materialov izdelali lesene hiške, mostove, vodnjak, gugalnice, ribnik, klopce ter mizico s pogrinjki in krožnikom juhice. V gozdu so nabrali različne paličice, vejice, plodove, kamne, iz katerih so lahko s svojo

domišljijo izdelovali najrazličnejše izdelke. Ko so bili končani, so jih smiselno postavili okoli drevesa pred šolo in skupaj naredili pravo vasico. S tem smo prispevali k okrasitvi okolice šole in hkrati ohranjali ter spodbujali pristen stik z naravo.

Neja Urana, 4. razred: »Pri ustvarjanju svoje hiške in gugalnice sem se zabavala. Vasica ob drevesu mi je bila na koncu zelo všeč.«

Dominik Kramarič, 3. razred: »Zelo všeč mi je bilo, ko me je učiteljica zaposlila, naj nabiram kamne za ograjo hišic. Všeč mi je bilo tudi, ko mi je prijatelj Jernej pomagal narediti bazenček.«

Tanja Hochkraut, 5. razred: »Najbolj zanimivo je bilo, ko smo postavljali svoje izdelke ob drevo. Najbolj so mi bili všeč ribnik in moja čarobna vrata.«

Jure Frece, 4. razred: »Ko smo šli v gozd, je bilo zanimivo pobirati veje in paličice. Zelo všeč mi je bil ribnik, ki ga je naredil sošolec Filip.«

Klaudija Košenina

BASEN

Virus in lisica

Zvita in lažniva lisica je preizkušala svoje sposobnosti.

Pred zajčkovim brlogom je ležala in klicala na pomoč:

»Joj, mene, kako sem uboga in umiram od hude bolezn, joj, joj, joj ...«

Iz brloga je priskakljal lep bel zajček in jo vprašal:

»Botra lisičica, kaj pa vam je? Zakaj se pa valjate po tleh?«

Lisica je odgovorila: »Poglej mi v grlo, ker me peče in boli.«

Zajček je vtaknil celo glavo v usta, da bi botri lisičici pomagal. Ampak ni živel več dolgo, ker je bila lisička lačna.

Isto zgodbo je ponovila še pred drugimi zajčki.

Nekega dne pa je lisica resno zbolela zaradi koronavirusa. Prišla je pred zajčkov brlog in spet klicala na pomoč. Tokrat zares. Ampak zajčki ji niso verjeli, ker so mislili, da je spet to njen stari trik, in so vedeli, kaj bo sledilo. Tako se je tudi njeno življenje končalo.

Nauk:

Tudi ko lažnivci povedo po resnici, se jim ne verjame.

Mihael Hrastnik

Likovni izdelek Ana Cvibošek

ANA FB

KEMIJA

Dobitnik srebrnega Preglovega priznanja

Državno tekmovanje za Preglovo priznanje iz kemije za šolsko leto 2019/20 je bilo 9. junija 2020 v OŠ Primoža Trubarja Laško.

Nanj so se uvrstili Jure Šantej iz 9.aL, Sara Čopar iz 9.aD in Neli Ojsteršek iz 8.aL.

Jure Šantej je z 39 točkami dosegel srebrno priznanje. Za zlato je bilo treba doseči 40 točk. Iskrene čestitke za dosežene rezultate in znanje. Na fotografiji Jure Šantej z mentorico Mileno Žohar.

KOMENTAR

Šolanje na daljavo

Že na začetku leta smo se učenci nekaj prvih mesecev šolali na daljavo zaradi pandemije. V oktobru so zaradi novega porasta okužb s covidom-19 šole svoja vrata spet zaprle.

Šolanje na daljavo je jeseni zelo drugačno, kot je bilo spomladi. Predvsem je drugačno to, da je šolski sistem zdaj bolj pripravljen. Spomladi se je skoraj čez noč vse obrnilo na glavo. Življenje, kot ga poznamo, se je popolnoma spremenilo. Če bi nam pred letom nekdo povedal, da bomo po novem letu pristali v karanteni zaradi novega virusa, bi se mu verjetno smejali. Spomladi so se šole čez noč zaprle, na kar ni bil nihče zares pripravljen. Učitelji so nam učencem malo gledali skozi prste in učni sistem je bil nedvomno bolj umirjen kot zdaj.

Koronavirus je cel svet zelo prizadel. Šolstvo je eno precej prizadetih področji. Čeprav je karantena za naše dobro, se je še vedno veliko težje šolati na daljavo kot biti v učilnici, kjer učitelj lažje vse razloži, mogoče kaj napiše na tablo ...

Ko smo septembra začeli novo šolsko leto, so se pokazale prave posledice karantene. Snovi, ki smo se jih učili spomladi, smo veliko težje razumeli, kar se je pokazalo pri ocenah in preverjanjih znanja.

Ne glede na to, kako se vsi učitelji, ravnatelji, ministri za šolstvo in še mnogi drugi trudijo, se celodnevno sedenje doma za računalnikom ne bo nikoli moglo primerjati z učenjem v učilnici.

Posledice karantene se ne kažejo samo pri znanju, ampak tudi pri drugih stvareh pri otrocih. Zanimivo je, kako so nam starši včasih govorili, naj ne preživimo preveč časa pred računalniki, s telefoni in z drugimi napravami in naj raje gremo ven, zdaj pa nimamo izbire. Prav tako ni primerjave med druženjem s prijatelji v šoli in med tem, da smo ves čas sami v sobi. Ne glede na to, koliko nam tehnologija nudi, ne bo nikoli zamenjala človeškega stika.

Prav tako smo učenci izgubili veliko zabavnih šolskih dejavnosti. Kot vse kaže, letos ne bo zimskih stojnic, nekaterih šol v naravi in še mnogo drugih stvari. Predvsem so prizadeti razredi prvega triletja. Drugače je kot pri starejših učencih, ki šolske sisteme že poznamo in se včasih pritožujemo čeznje. Oni pa so prišli v čisto novi svet, ki ga še ne poznajo in ne razumejo.

Če se vrnemo k težavam z znanjem ... Zdaj, jeseni, menim, da je šolstvo veliko bolj pripravljeno na karanteno, imamo boljši učni načrt in pogoje za delo. A ne glede na to boljšo pripravljenost so tukaj še vedno težave, na katere nimamo vpliva, recimo z internetno povezavo. Če ima učenec ali učitelj slabo povezavo, je učiteljeva razlaga težje ali celo nerazumljiva. Mislim, da je zdaj kljub vsemu šolstvo toliko bolj pripravljeno, da večjega pomanjkanja znanja ne bo. Seveda je to predvsem odvisno od učencev, če bomo samo gledali v zrak, ne bo naše znanje nič boljše kot spomladi, kvečjemu bo slabše. Čeprav to še zdaleč ne velja samo za obdobje epidemije.

Koronavirus nam je prinesel veliko težav, a ne moremo se cel dan samo pritoževati. Iz vsega skupaj skušajmo narediti najboljše.

Zdaj je popolna priložnost, da naredimo stvari, za katere prej nismo našli časa, ali da preživimo več časa z družino in se še bolj povežemo. Dobro bi bilo tudi, če bi po končanem dnevu ugasnili telefone in računalnike ter šli na kakšen pohod, igrali družabne igre, poskusili kakšen nov recept ali si našli kakšen nov konjiček, ki ga seveda lahko opravljamo doma.

Upam, da bomo čim prej šli nazaj v šolo – čeprav me malo daljše spanje sploh ne moti – in da se bo življenje vrnilo čim bolj v običajne tirnice.

Eva Založnik

DOMIŠLJIJSKI SPIS

Pomanjšal sem se na pet centimetrov

Bil je lep sončen dan. Z mami in atijem smo šli na sprehod v gozd po ozki in strmi poti.

Ko smo prišli na to ozko pot, sem padel. Zdelo se mi je, kot da sem v veliki jami. Okoli mene je bila tema. Prestrašil sem se. Še sreča, da sem imel naglavno lučko, sicer ne bi vedel, kam naj grem. V steni sem zagledal nekaj svetlega. Mislil sem, da vidim neko luč. Hitro sem stopil k svetlobi in začel kopati. Ugotovil sem, da ni pot na prostost, ampak velik kristal. Bil je tako velik, da sem ga komaj stlačil v žep.

Ravno sem ga pospravil v žep, ko sem začutil tresenje tal. Zagledal sem, da proti meni teče velik črn medved. Nemogoče, saj to ni bil medved. Ugotovil sem, da je to krt in da sem jaz tako majhen, da sem padel v krtino. Srečo sem imel, da sem mu ušel in našel pot iz krtine.

Razmišljal sem, kaj se dogaja z mano in kaj naj storim. Takrat sem začutil močan udarec v hrbet. Videl sem, da me je ptica zgrabila s kljunom za majico in me odnesla v svoje gnezdo, ki je bilo zame precej visoko. Najprej sem se hotel spoprijateljiti z mladiči, a so me začeli vleči z ostrimi trdimi kljuni na vse strani. Eden za uho, drugi za lase, tretji za nos. Oni so se zabavali, mene je pa bolelo in nisem vedel, kaj naj storim.

Ko sem se jih še otresal, sem zagledal velikana, kako sta se približevala drevesu, na katerem je bilo gnezdo. O, ne, zdaj pa še velikani. Ali sanjam? Ko sta se približala, sem opazil, da sta ta velikana moja mami in ati. Začel sem kričati in ju klicati, a me nista slišala. Začel sem metati kamenčke, a še vedno nista čutila nič. Domislil sem se, da bi skočil na njiju in kar bo, pa bo. V trenutku sem skočil in priletel atiju za vrat. Začel sem ga cukati in vleči za uho, ščipati za vrat, da bi me le opazil. Žal je ati mislil, da mu nagaja žužek, in me je z roko zbil s svojega vratu. Začel sem padati v prepad.

Ničesar več se ne spomnim, le mamice, ki me je stresala in spraševala, ali sem v redu. Pogledal sem jo in pogledal sem sebe ter videl, da sem spet pravi Anže. Bil sem presrečen. Rekla mi je, da sem padel in se verjetno onesvestil. Hitel sem pripovedovati, kaj se mi je zgodilo. Mami in ati sta se smejala. Vsi smo bili srečni. Najbolj jaz, da sem spet svoje običajne velikosti, čeprav si vedno želim biti večji, kot sem.

Anže Kolšek

Zvečer sežem v žep in najdem kristal, ki sem ga spraval, ko sem bil verjetno v nezavesti. Ali se je vse res zgodilo? A to bi bila že naslednja dogodivščina ... Tako sva se hecala z mami.

Kako sem delal

Ko sva se z mami sprehajala, sem vsak dan malo dodal in spremenil ta spis. Na koncu sem napisal, poten je mami malo popravila, ati mi je pomagal pri tipkanju, čisto sam pa sem napisal v zvezek.

RAAY

GLASBENI PRODUCENT

SILLADATELJ

PIANIST

Študij:

Srednja glasbena in baletna šola ljubljana

Akademija za glasbo v ljubljani

Član zasedbe Tangels

HITI:

Live sous up kajin kam zvončabi si senila sam boš mislil

OMAR NABER

KITARIST

PEVEC

SILLADATELJ

Študij

Solopetje pri opernem pevci Saši Čuh

Nekdanji član

Mezarnega mladinskega pevkega zbora Veter

HITI:

STOP Poljetrojnih son Vse kansi žolij ves tvoj svet Slenivaj sanjavo

MATJAZ ROBAYS

PEVEC

PEDAGOG

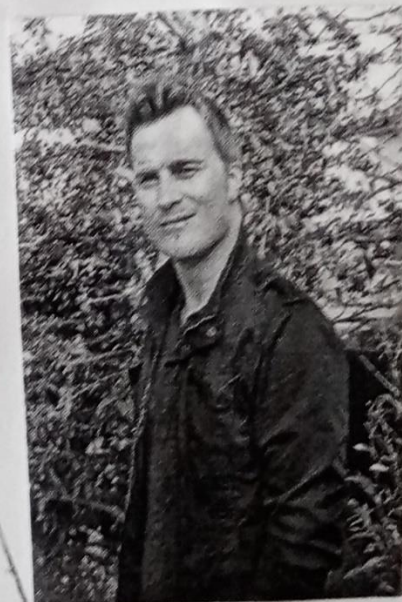
Srednja glasbena in baletna šola ljubljana

Univerza za glasbo in upodabljanje umetnost Dunaj

Član zasedbe Gonika

HITI:

Dan ljubezni Solinar ko ne več hebo ko zvonovi zapojejo

NEISHA

PEVKA

PIANISTKA

SILLADATELJICA

Študij:

Srednja glasbena in baletna šola ljubljana

Škijancova nagrada Srednje glasbene in baletne šole posebne glasbene dosežke

Akademija za glasbo v ljubljani

HITI:

Mala, tu in tam Ogenj nad no sam zaradi upanja

MŠ LAŠKO

Praznični tehniški dan na daljavo

Decembra imamo drugošolci vsako leto praznični tehniški dan, v okviru katerega ponavadi izdelujemo praznične izdelke.

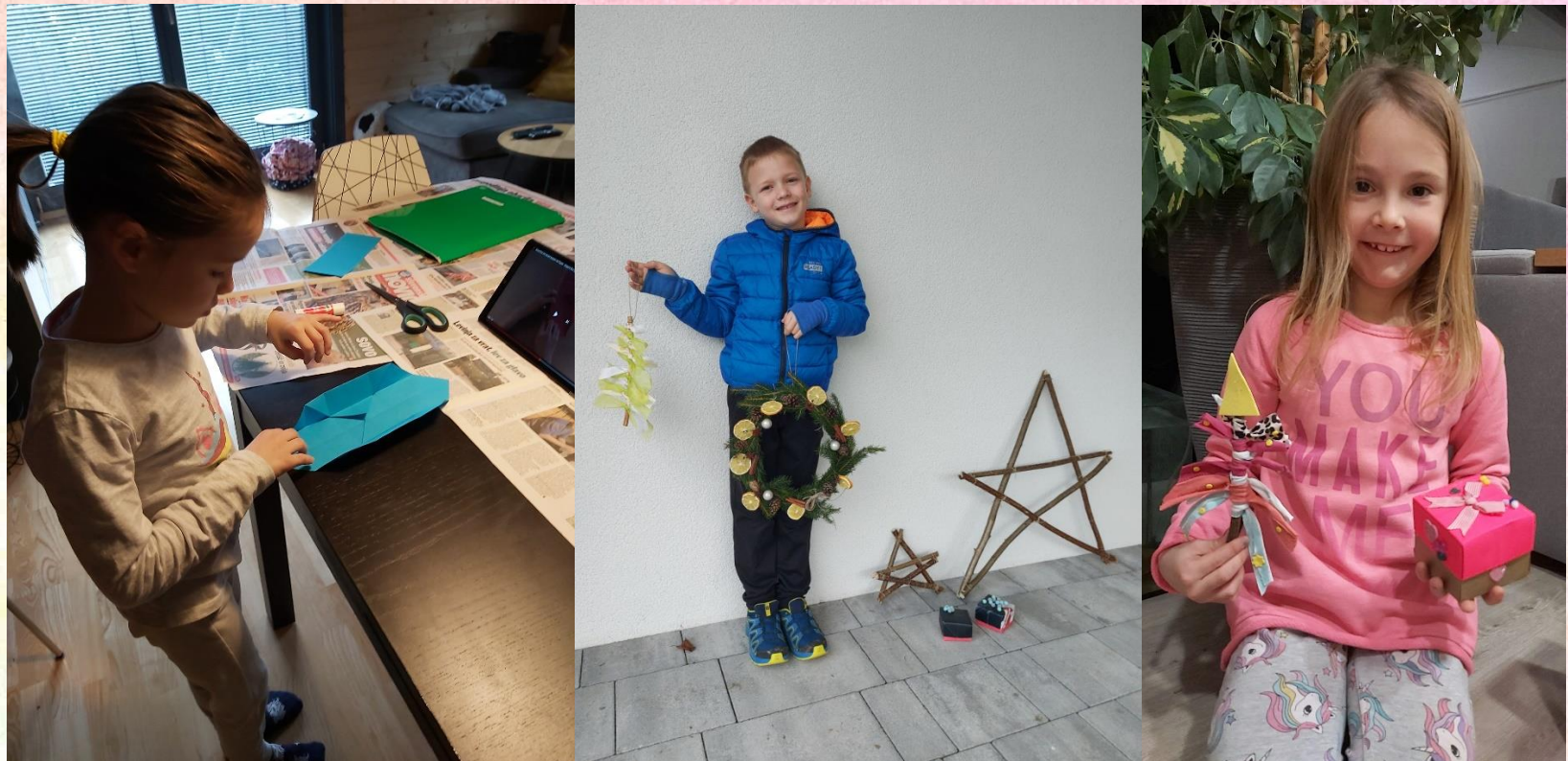
Letošnji je potekal malce drugače, saj smo ga izvedli na daljavo. Vsi izdelki so bili narejeni iz naravnih materialov, saj imamo to vsi doma oziroma si material lahko poiščemo v naravi. Najprej smo prejeli navodila za pripravo materiala, ki smo ga skupaj s starši ali starimi starši nabrali v bližnji okolici doma, nato pa smo po navodilih za izdelavo posameznih izdelkov izdelali praznične okraske. Izdelovali smo adventne venčke, smrečice, zvezde iz palic in škatlice iz odpadnega papirja. Kljub temu da tega nismo počeli v šoli, kjer bi se skupaj še zabavali in smejali, je bil ta dan poseben in sproščen. Popestrili smo si ga s poslušanjem praznične glasbe. Nastali so čudoviti izdelki, ki so nam krasili dom v teh dneh.

*Drugošolci z učiteljicami Daniela Čalušič,
Majo Deželak in Urško Wiegele*

FOTOREPORTAŽA

Praznični izdelki drugošolcev

Iša, Jaša, Jeanin in Vanessa se na fotografijah predstavljajo s svojimi prazničnimi izdelki. Ne dvomimo, da so starši ponosni nanje.

DOŽIVLJAJSKA SPISA

Presenečenje je uspelo

Moja mami je po poklicu kuharica in vsako leto za moj rojstni dan pripravi pojedino. Predlani pa je bila malo drugačna.

Vsa moja družina se je zbrala in proslavili smo moj rojstni dan. Proslavljati smo začeli s kosilom. Kot sem prej omenila, moja mami zelo dobro kuha. Pripravila nam je kosilo. Ko smo se najedli skoraj do sitega, sem razrezala najljubšo torto in prvi kos je pripadal meni. Mamine čokoladne torte so najbolj slastne in tudi drugi so menili enako. Priznati moram, da sem še krožnik obliznila.

Prišel je čas za darila. Najprej so mi jih dali sorodniki in res sem bila navdušena. Na koncu je sledilo darilo od družine. Darilo je bilo lepo ovito z mojo najljubšo barvo in na vrhu okrašeno z lepo narejeno pentljo. Odpirala sem ga počasi in s previdnostjo. Ko sem odprla, se je v njem skrivalo nekaj bonbonov, na dnu je bila še ena škatla. Odprla sem jo z nežnimi rokami in v njej je bilo res nekaj posebnega, očarljivega. Govorim o portretu naše družine, res je bil čudovit in z okvirjem. Kmalu sem v kotu na dnu začutila nekaj trdega in ugotovila, da to še ni vse. Bilo je nekaj trdega in kvadratne oblike ... Škatla z bleščicami.

Odprla sem jo in vzelo mi je sapo, samo gledala sem in nisem mogla verjeti, v trenutku me je prestrelila misel. Kako je to mogoče? Se mi bodo uresničile sanje? Ali se to res dogaja meni? Še bolj podrobno sem pogledala, vzela iz škatle in po vseh teh mislih na ves glas zakričala: »Španija, prihajam!« V lesketajoči škatlici se je med sladkornimi penicami skrivala letalska karta za Španijo.

Presenečenje je uspelo. Ko smo bili z družino v Španiji, sem odmisliła vse. Želela bi si še eno takšno presenečenje. Bilo je nepozabno.

Nataša Hochkraut

Srce mi je padlo v hlače

S prijateljico sem se zelo rada družila pri vaški cerkvi, a nekega dne se je to spremenilo.

Bil je čisto navaden pomladni dan. V šoli smo imeli šest ur in kasneje še dodatne krožke. Jaz sem imela uro plesnih vaj, na kateri sva se s prijateljico dogovorili, da se bova popoldne spet dobili pri cerkvi.

S kombijem sem prispela domov in odšla v svojo sobo. Prijateljici sem napisala, ob kateri uri imam čas, in dogovorili sva se, da se dobiva ob štirih. Naredila sem nalogo, nato sem presenečeno ugotovila, da že zamujam. Poslala sem ji sporočilo, da bom zamudila približno deset minut. Vse sem si spravila v nahrbtnik (telefon, plastenko vode, izpit za kolo) in se s kolesom odpravila na pot.

Minute so tekle, zato sem se odločila, da bom na poti zavila levo in odšla po bližnjici. Nekaj časa sem se peljala, potem sem kolo postavila ob drevo in naprej odšla peš. Bil je sončen in tih dan. Veselo sem se podala po klancu navzgor, a moja dobra volja ni trajala dolgo. Ko sem dvignila pogled, sem ugotovila, da nekaj metrov pred mano stoji napadalen pes brez lastnika. Pes je začel hoditi proti meni in jaz nisem vedela, kaj naj storim. Živčno sem se obrnila ter hodila po poti nazaj, upajoč, da me nevarna mrcina ne bo opazila. Ko sem pogledala nazaj, sem osupla videla, da pes teče proti meni, zato sem tekla tudi jaz.

Prišla sem do prve jase in pes je bil že čisto za mano. Takrat mi je srce padlo v hlače. Nisem vedela, kaj naj storim. Kot da to ni bilo dovolj, sem se po nesreči spotaknila še ob velik kamen, ki se je vzel od nikoder, ter se kotalila po travniku navzdol vse do ceste. S poškodovano nogo sem na vso moč tekla domov in kot po čudežu je pes odšel v drugo smer. Prišla sem domov in si vzela nekaj hladnih obkladkov za otečeno nogo. Raztresena sem šele zvečer ugotovila, da sem pozabila na kolo, a vedela sem, da se tja nikoli več ne bom vrnila.

Tamara Kačič

David Mraz